

KAPITOLA PRVÁ

V kríkoch škriekali vtáky.

Úbočie rokliny bolo husto zarastené masou ostružinových kríkov a dráča, vysnívané miesto na hniezdenie i obživu, a tak nečudo, že sa to tam rojilo vtáctvom. O dušu trilkovali zvonce, čvirikali stehlíky, penice, podchvíľou sa rozliehalo pinkino prenikavé „pink-pink“. Pinka na dážď zvoní, pomyslela si Milva a inštinktívne sa pozrela na nebo. Nikde nijaké mračná. Pinky predsa vždy zvoní na dážď. Trocha dažďa by sa napokon naozaj zišlo.

Miesto oproti ústiťu kotliny bolo vhodné na postriežku – dávalo nádej na vydarenú poľovačku, najmä tu, v Brokilone, útočisku divej zveri. Dryády, čo ovládali obrovský priestor lesa, poľovali naozaj len výnimočne, a človek sa sem odvážil pustiť ešte zriedkavejšie. Tu sa lovec kožušín alebo mäsa sám stával objektom lovu. Brokilonské dryády nepoznali zľutovanie s votrelcami. Milva sa o tom kedysi presvedčila na vlastnej koži.

Možno kadečo iné áno, ale zvieratá rozhodne v Brokilone nechýbali. Milva však čupela na postriežke už viac než dve hodiny a stále jej nič neprišlo pred mušku. Poľovať za chôdze nemohla – sucho, aké tu panovalo už celé mesiace, vystlalo zem lístím a raždím, čo praskotalo pri každom kroku. Za takýchto podmienok len nehybná pozícia pripraveného strelca mohla priniesť úspech a prípadnú korisť.

Na oblúk luku si sadla babôčka. Milva ju neodohnala. Sledovala, ako skladá a rozkladá krídelká, a zároveň obdivovala luk,

nový prírastok, z ktorého sa ešte stále neprestávala tešiť. Bola vášnivá lukostrelkyňa, zbožňovala dobré zbrane. Tá, ktorú stískala v dlani, bola najlepšia z najlepších.

Milva už mala v živote veľa lukov. Učila sa strieľať z obyčajných jaseňových a tisových, ale rýchlo sa ich vzdala v prospech reflexných lukov z vrstvených materiálov, aké používali dryády a elfovia. Elfské luky boli kratšie, ľahšie a vhodnejšie do ruky, a vďaka vrstvenej kompozícii dreva a zvieracích šliach tiež oveľa „rýchlejšie“ než tisové – vystrelený šíp dosahoval cieľ za omnoho kratší čas a plochejším oblúkom, čo v značnej miere eliminovalo zanášanie vetrom. Najlepšie exempláre takýchto zbraní, štvornásobne ohýbané, elfovia nazývali *zefhar*, lebo práve takúto runu pripomínali vyhnuté konce tela luku. Milva používala *zefhary* pekných pár rokov a nemyslela si, že by ich mohlo niečo prekonať.

Napokon však predsa na taký luk natrafila. Bolo to, pravdže, na Morskom bazári v Cedarise, vychýrenom vďaka bohatej ponuke zvláštneho a zriedkavého tovaru, aký sem privádzali námorníci z najvzdialenejších kútov sveta, zovšadiaľ, kam sa dostali kogy a galeóny. Milva navštevovala bazár zakaždým, keď mohla, chodievala tam obdivovať zámorské luky. A tam aj získala luk, o ktorom si myslela, že jej bude slúžiť dlhé roky – *zefhar* zo Zerrikánie, zosilnený brúseným rohom antilopy. Ten luk považovala za dokonalý. Vyše roka. Pretože o rok neskôr, v tom istom stánku, u toho istého obchodníka uvidela ozajstný zázrak.

Luk pochádzal z ďalekého severu. Mal lučište dlhé šesťdesiatdva cólov, mahagónový, dôkladne vyvážený úchop a ploché, laminované telo, zlepené z prepletajúcich sa vrstiev ušľachtitého dreva, varených šliach a veľrybích kostí. Od iných exemplárov ležiacich vedľa sa nelíšil len konštrukciou, ale aj cenou – a práve cena upútala Milvinu pozornosť. Keď však luk chytila a vyskúšala, bez zaváhania a vyjednávania zaplatila, koľko si obchodník zapýtal. Štyristo novigradských korún. Prirodzene,

nemala so sebou takú nebotyčnú sumu – obetovala zaň svoj zeri-
rikánsky *zefhar*, zväzok sobolích kožušín a prenádherný medai-
lón elfskej výroby, koralovú kameu vo venčeku z riečnych perál.

Ale neľutovala. Nikdy. Luk bol neuveriteľne ľahký a priam
ideálne presný. Hoci nebol príliš dlhý, vo vrstvenom tele skrýval
poriadnu silu. S hodvábno-konopnou tetivou napnutou na pre-
cíznom oblúku pri dvadsaťštyricólovom napnutí vyvinul silu
päťdesiatpäť funtov. Pravda, vyskytli sa luky, ktoré dosiahli aj
osemdesiatfuntovú, ale to už Milva považovala za prehnané.
Šíp vystrelený z jej veľrybej päťdesiatpätky prekonal vzdiale-
nosť dvesto stôp za okamih, aký uplynie medzi dvoma údermi
srdca, a na sto krokov mal stále dost sily, aby efektívne skolil
jeleňa; a človeka, ak na sebe nemal brnenie, prebodol skrz-na-
skrz. Na zvieratá väčšie než jeleň a na ťažkoodencov Milva
v podstate nepoľovala.

Motýľ odletel. Pinky ďalej lomozili v kríkoch. A stále sa pred
lukom nič ani nemihlo. Milva sa oprela bokom o kmeň borovice
a začala spomínať. Len tak, aby zabila čas.

Prvý raz sa so zaklínačom stretla v júli, dva týždne po udalos-
tiach na ostrove Thanedd a vypuknutí vojny v Dol Angre. Milva
sa vrátila do Brokilonu po viacdennnej neprítomnosti, privied-
la so sebou zvyšky oddielu Scoia'tael, rozprášaného v Temerii
pri pokuse dostať sa na územie Aedirnu postihnutého vojnou.
Veveričky sa chceli pripojiť k povstaniu rozdúchanému elfmi
v Dol Blathanne. Neuspeli – keby niet Milvy, bolo by po nich.
No našli Milvu a azyl v Brokilone.

Hneď po príchode jej oznámili, že Aglais ju nedočkavo čaká
v Col Serrai. Milva sa trochu začudovala. Aglais bola hlavou
brokilonských liečiteľiek a hlboká kotlina Col Serrai, plná ho-
rúcich prameňov a jaskýň, slúžila ako miesto uzdravovania.

Poslúchla však výzvu, lebo bola presvedčená, že ide o nejakého liečeného elfa, čo sa chcel jej prostredníctvom skontaktovať so svojím komandom. Keď však uvidela raneného zaklínača a dozvedela sa, o čo ide, premkla ju zúrivosť. Vybehla s rozviazými vlasmi z jaskyne a všetku zlosť si vyliala na Aglais.

– Videl ma! Videl moju tvár! Chápeš, čo mi teraz hrozí?

– Nie, nechápem, – odvetila chladne liečiteľka. – To je Gwynbleidd, zaklínač. Priateľ Brokilonu. Je tu štrnásť dní, od novu. A ešte uplynie určitý čas, kým dokáže vstať a normálne chodiť. Chýbajú mu správy zo sveta, informácie o jeho blízkych. Len ty mu ich môžeš poskytnúť.

– Chýry zo sveta? Čo si rozum stratila, divožienka?! Vieš vôbec, čo sa teraz deje vo svete, za hranicami tvojho pokojného lesa? V Aedirne pokračuje vojna! V Brugge, Temerii a Redanii je zmätok, peklo, veľká štvanica na ľudí! Všade pátrajú po tých, čo začali s rebeliou na Thanedde! Všade je plno špehov a *an'givar*, stačí utnúť jedno slovo, skriviť ústa, keď netreba, a hneď ti kat v lochu žeravým železom zasvieti! A ja mám chodiť na výzvedy, vypytovať sa, zbierať informácie? Ja mám nastavovať krk? A pre koho? Pre nejakého polomŕtveho zaklínača? A čo mi je on, brat alebo kmotor? Ty si naozaj musela prísť o rozum, Aglais!

– Ak chceš ďalej takto vrieskať, – prerušila ju pokojne dryáda, – tak poďme hlbšie do lesa. On teraz potrebuje ticho.

Milva sa mimovoľne obzrela k vchodu do jaskyne, kde pred chvíľou videla raneného. Kus chlapa, pomyslela si inštinktívne, i keď je vychudnutý, ale samá šlachy... Hlava biela, ale brucho ploché ako mladík, vidno, že je odchovaný na drine, nie na pive a slanine...

– Bol na Thanedde, – skonštatovala, nepýtala sa. – Rebel.

– Nevie, – pokrčila plecami Aglais. – Ranený. Potrebuje pomoc. To ostatné ma nezaujíma.

Milva sa zamyslela. Liečiteľka bola známa nechutou rozprávať. Milva si však už stačila vypočuť vzrušené reakcie dryád

z východného okraja Brokilonu, vedela všetko o udalostiach spreď dvoch týždňov. O čarodejke s gaštanovými vlasmi, ktorá sa objavila v Brokilone v magickom svetelnom oblaku, o mrzákovi so zlomenou rukou a nohou, čo sem privliekla. Ukázalo sa, že mrzákom je zaklínač, ktorého dryády z Brokilonu poznajú ako Gwynbleidda, Bieleho Vlka.

Spočiatku, rozprávali dryády, nikto nevedel, čo robiť. Skravený zaklínač striedavo kričal a omdlieval, Aglais prikladala provizórne obklady, čarodejka nadávala. A plakala. Tomu poslednému Milva absolútne neverila – veď kto kedy videl plačúcu čarodejku? A potom prišiel rozkaz z Duén Canellu, od Striebrokej Eithné, Pani Brokilonu. Čarodejku poslať preč, znel rozkaz vládkyne Lesa Dryád. Zaklínača liečiť.

Liečili ho. Milva to videla. Ležal v jaskyni v priehlbine plnej vody z magických brokilonských prameňov, končatiny znehybené v dlahách ovinuté hustým kožuchom liečivých šlahúňov conynhaely a výhonkami purpurového kostihoja. Vlasy mal biele ako mlieko. Bol pri vedomí napriek tomu, že tí, čo sa liečia conynhaelou, zvyčajne ležia bez ducha, blúznia, namiesto nich hovorí mágia...

– No? – nezaujatý hlas liečiteľky ju vytrhol zo zamyslenia.

– Ako sa teda rozhodneš? Čo mu mám povedať?

– Nech ide do horúceho pekla, – odvrkla Milva a potiahla si opasok obťažkaný mešcom a loveckým nožom. – A ty choď tiež do čerta, Aglais.

– Ako myslíš. Nebudem ťa nútiť.

– Ani by si ma neprinútila.

Zašla do lesa, medzi riedke borovice. Neobzerala sa, bola nahnevaná.

O udalostiach, čo sa odohrali počas prvého júlového novu na ostrove Thanedd, Milva vedela. Scoia'tael sa k tomu ustavične vracali. Na sneme čarodejov došlo na ostrove k vzbure, preliala sa krv, padali hlavy. A armády Nilfgaardu, akoby na signál,

zaútočili na Aedirn a Lyriu, začala sa vojna. A v Temerii, Redanii a Kaedwene sa všetko obrátilo proti Veveričkám. Po prvé, lebo vzbúreným čarodejom na Thanedd prišlo údajne na pomoc komando Scoia'tael. Po druhé, lebo nejaký elf alebo pol-elf údajne prepichol dýkou a zabil Vizimira, redanského kráľa. Rozzúrení ľudia sa teda s vervou pustili do Veveričiek. Vrelo to všade ako v kotle, elfská krv tiekla potokmi...

Ha, pomyslela si Milva, možno je pravda aj to, čo hlásajú kňazi, že koniec sveta je tu a súdny deň sa blíži? Svet v ohni, človek je nielen elfovi, ale aj druhému človeku vlkom, brat na brata tasí nôž... A zaklínač sa mieša do politiky a stavia sa na stranu rebelov. Zaklínač, ktorý si má predsa svet len premeriavať a monštrá, čo ľuďom škodia, zabíjať! Odkedy je svet svetom, nikdy sa nijaký zaklínač do politiky ani do vojny nezastaral. Dokonca existuje bájka o hlúpom kráľovi, čo chcel vodu v rešete nosiť, zajaca za honca a zaklínača za vojvodu. A tu ho máš, zaklínač doráňaný v sprisahaní proti kráľom sa pred trestom musí skrývať v Brokilone. Naozaj, koniec sveta!

– Zdravím ťa, Maria.

Zachvela sa. Nevysoká dryáda opretá o borovicu mala oči a vlasy farby striebra. Zapadajúce slnko jej na pozadí pestrofarebnej hradby lesa okolo hlavy vytvorilo aureolu. Milva pokľakla na jedno koleno, sklonila nízko hlavu:

– Buď pozdravená, pani Eithné.

Vládkyňa Brokilonu si zastokla za lykový opasok zlatý nožík v tvare kosáka.

– Vstaň, – vyzvala ju. – Prejdime sa. Chcem sa s tebou porozprávať.

Dlho spolu kráčali lesom plným tieňov, malá striebrovlasá dryáda a vysoká plavovlasá dievčina. Ani jedna neprerušila mlčanie.

– Dávno si nenazrela do Duén Canellu, Maria.

– Nebolo kedy, pani Eithné. Do Duén Canellu je od Stuzky ďaleko a ja... Veď vieš.

- Viem. Si unavená?
- Elfovia potrebujú pomoc. Pomáham im predsa na tvoj príkaz.
- Na moju prosbu.
- Áno. Na prosbu.
- Mám ešte jednu.
- Domyslela som si. Zaklínač?
- Pomôž mu.

Milva sa zastavila a otočila, ostrým pohybom zlomila vyčnievajúcu zimozelovú vetvičku, obrátila ju v prstoch, odhodila na zem.

– Už vyše pol roka, – ozvala sa ticho a hľadela dryáde do strieborných očí, – riskujem krk, elfov z rozprášených oddielov privádzam do Brokilonu... Keď si odpočinú a vystrábia sa z rán, odprevádzam ich naspäť... Je toho málo? Nespravila som dosť? Za každého novu odchádzam za noci na cestu... Slnka sa už lákám ako netopier alebo nejaká sova...

– Nikto nepozná lesné cestičky lepšie ako ty.

– V lese sa nedozviem nič. Zaklínač vraj chce, aby som zbierala správy, zašla medzi ľudí. Je to rebel, na jeho meno majú *an'givare* citlivé uši. A ani ja sama by som sa v mestách radšej nemala ukazovať. Čo ak ma niekto spozná? Spomienka na tamtie veci je ešte živá, krv ešte nezaschla... Lebo krvi vtedy vyteklo veľa, pani Eithné.

– Veru veľa. – Strieborné oči starej dryády boli cudzie, chladné, nepreniknuteľné. – Veľa, to je pravda.

– Ak ma spoznajú, napichnú ma na kôl.

– Dokážeš zachovať rozvahu. Si opatrná a dávaš si pozor.

– Na to, aby som pozbierala správy, o ktoré sa zaujíma zaklínač, sa treba opatrnosti skôr zbaviť. Treba sa vypytovať. A dnes je nebezpečné byť zvedavý. Ak ma chytiť...

– Máš kontakty.

– Umučia ma. Rozsekapujú. Alebo zatvoria do Drakenborgu...

– Niečo mi dlhuješ.

Milva odvrátila hlavu a zahryzla si do pery.

– Dlhujem, – priznala trpko. – Na to sa nedá zabudnúť.

Zatvorila oči, tvár sa jej zrazu skrivila, ústa sa zachveli, svaly na čeľustiach zaťali. Pod viečkami jej zasvietila spomienka na bledý, prízračný mesačný svit onej noci. Zrazu sa vrátila bolesť v členku, zachytenom v remennej slučke pasce, bolesť v kĺboch spôsobená prudkým trhnutím. V ušiach zašumelo lístie náhle vystretého stromu... Krik, vzlyk, divé, šialené, vydesené zmietanie a príšerný pocit strachu, ktorý ju ovládol, keď pochopila, že sa neuvolní... Krik a strach, škripot lana, rozvlnené tieňe, rozhojdaná, neprirodzene prevrátená zem, obrátené nebo, stromy s vrcholcami naopak, bolesť, krv pulzujúca v spánkoch... A na svitaní dryády, ako veniec okolo nej... Vzdialený perlivý smiech... Bábka na povrázku! Hojdaj sa, hojdaj, maňuška, pekne dolu hlávkou... A jej vlastný, a predsa cudzí, prenikavý krik. A potom tma.

– Naozaj, niečo ti dlhujem, – zopakovala cez stisnuté zuby. – Naozaj, veď som len obesenec odrezaný z povrazu. Vidím, že kým žijem, nebudem ti môcť ten dlh splatiť.

– Každý má nejaký dlh, – precedila Eithné. – Taký je už život, Maria Barringová. Dlhý a veriteľia, povinnosti, vďačnosť, splátky... Urobiť niečo pre niekoho. Možno aj pre seba? Lebo v skutočnosti vždy platíme sami sebe, nikomu inému. Všetko požičané splácame sami sebe. Každý je zároveň dlžník aj veriteľ. Problém je v tom, aby nám účet sedel. Prichádzame na svet ako omrvinka života, ktorý nám bol daný – a potom si stále požičiavame a splácame dlhy. Sebe. Pre seba. Len preto, aby nakoniec ten účet sedel.

– Ten človek ti je blízky, pani Eithné? Ten... zaklínač?

– Blízky. Aj keď sám o tom nevie. Vráť sa do Col Serrai, Maria Barringová. Zájdi za ním. A urob to, o čo ťa poprosí.

V kotlinke zapraskalo raždie, pukla halúzka. Zadrnčalo hlasné a nahnevané stračie „ček-ček“, zelenky vyleteli, blykli bielymi chvostíkmi. Milva zadržala dych. Konečne.

Ček-ček, ozvala sa straka. Ček-ček-ček. Opäť praskol konárik.

Milva si napravila opotrebovaný, do ligotava odretý kožený chránič na ľavom predlaktí, vložila ruku do slučky pripevnenej k oblúku luku. Z plochého vaku na stehne vybrala šíp. Instinktívne, zo zvyku si overila stav hrotu a letiek. Hroty kupovala na jarmokoch – vybrala si vždy asi jeden z desiatich, čo jej ponúkali –, ale operenie na šípy si vždy vyrábala sama. Väčšina predávaných hotových šípov mala prikrátke letky, rozostavené jednoducho pozdĺž drieku šípu, no Milva používala výhradne šípy operené špirálovito; letky nesmeli byť kratšie ako päť cólov.

Vložila šíp do tetivy a zadívala sa na ústie kotlinky, na zelenú škvornu dráča, obťažkaného strapcami červených bobúl.

Zelienky nezaleteli ďaleko, opäť sa ozval ich spev. No pod, kozička, pomyslela si Milva a zdvihla napnutý luk. Poď. Som pripravená.

Srny sa však vybrali roklinou k napájadlu a prameňom, čo stekali do Stučky. Z kotliny vyšiel srnec. Pekný, odhadom čosi vyše štyridsať funtov. Zdvihol hlavu, zastrihal ušami, potom sa otočil ku kríkom a ošklbával lístky.

Stál výhodne, otočený zadkom. Keby nie kmeň, čo zacláňal cieľ, Milva by bez váhania vystrelila. Aj keby ho trafila do bruha, hrot by prenikol hlbšie a zasiahol by srdce, pečeň alebo plúca. Keby zasiahla stehno, šíp by roztrhol tepnu a zviera by one-dlho padlo. Čakala s napnutou tetivou.

Srnec znovu zdvihol hlavu, postúpil o krok, vyšiel spoza kmeňa – a zrazu sa mierne pootočil dopredu. Milva držala šíp v pohotovosti a v duchu zahromžila. Výstrel spredu je neistý – namiesto plúc mohol šíp zasiahnuť len brucho. Čakala, zadržovala dych, kútikom úst cítila slanú chuť tetivy. Bola to ďalšia mimoriadna, priam neoceniteľná výhoda jej luku – keby používala

ťažšiu zbraň alebo zbraň vyrobenú menej dôkladne, nedokázala by takto dlho držať luk napnutý; riskovala by, že sa ruka unaví a strela stratí na presnosti.

Našťastie, srnec sklonil hlavu, odšklbol si z trávy, čo vyrastala z machu, a obrátil sa k nej bokom. Milva pokojne vydýchla, zamierila na komoru a zľahka vypustila tetivu z prstov.

Nezačula však očakávaný praskot rebra prelomeného hrotom. Srnec iba vyskočil dohora, zafrkal a zmizol za praskotu suchých konárov a šelestu lístia.

Niekoľko úderov srdca stála Milva nehybne, skamenená ako mramorová socha lesnej víly. Až keď stíchli všetky zvuky, spustila pravú ruku od líca a sklonila luk. V duchu si premietla trasu úteku srnca, pokojne si sadla a oprela sa chrbtom o kmeň. Bola skúsená lovkynia, v panských lesoch pytliačila odmalička, prvú srnu zložila, keď mala jedenásť, prvého štrnásťročára – ako nezvyčajnú predzvesť loveckého šťastia – na svoje štrnásť narodeniny. A skúsenosť ju naučila, že so štvanicou na postrelené zviera sa netreba ponáhľať. Ak trafila dobre, srnec padne nanajvyšš dvesto krokov od ústia kotlinky. Ak trafila horšie – no takúto možnosť vlastne ani nepripúšťala –, náhlivosť mohla všetko iba sťažiť. Zle trafené zviera, ak nie je prenasledované, po panickom úteku spomalí. Prenasledované splašené zviera sa bude ozlomkrky hnať preč a zastaví sa až za siedmimi horami.

Mala teda prinajmenšom pol hodiny. Vsunula si medzi zuby odtrhnuté steblo trávy a opäť sa zamyslela. Spomínala.

Keď sa po dvanástich dňoch vrátila do Brokilonu, zaklínač už chodil. Mierne kríval a tak trochu vysúval bok, ale chodil. Milva sa nečudovala – vedela o zázračných liečivých vlastnostiach lesnej vody a byliny zvanej conynhaela. Poznala aj schopnosti Aglais, neraz bola svedkom priam bleskového uzdravenia ra-

nených dryád. A chýry o nezvyčajnej odolnosti a húževnatosti zaklínačov podľa všetkého tiež nepatrili medzi vymyslené bájky.

Nešla do Col Serrai hneď po príchode, aj keď jej dryády dohovárali, že Gwynbleidd na ňu netrpezlivo čaká. Odkladala to zámerne, stále bola naštvaná, že musela absolvovať takúto cestu, a chcela to dať najavo. Odprevadila do tábora elfov z privedeného komanda Veveričiek. Zoširoka podávala správu o udalostiach, čo zažila cestou, vystríhala dryády pred chystanou blokadou hraníc na Stužke. Až keď ju výslovne upozornili tretí raz, Milva sa vykúpala, prezliekla a vybrala za zaklínačom.

Čakal na ňu na okraji lesnej poľany, tam, kde rástli cédre. Prechádzal sa, čas od času si sadol, robil akési cviky. Evidentne mu Aglais odporučila cvičiť.

– Tak čo je nové? – spýtal sa, len čo sa zvitáli. Chlad v jeho hlase ju nepomýlil.

– Vojna sa asi onedlho skončí, – odvetila a pokrčila plecami. – Nilfgaard vraj tvrdo zúčtoval s Lyriou a Aedirnom. Verden sa vzdal a kráľ Temerie sa spojil s nilfgaardskym cisárom. A elfovia si v Doline Kvetov založili vlastné kráľovstvo. Ale Scoia'tael z Temerie a Redanie sa tam neprestáhovali. Ďalej sa bijú...

– O toto mi nešlo.

– Nie? – predstierala prekvapenie. – Aha, no vlastne áno. Áno, zašla som do Dorianu, ako si ma žiadal, aj keď je to poriadny kus cesty. A cesty sú teraz naozaj nebezpečné...

Zmĺkla a povystierala sa. Tentoraz ju nesúril.

– A ten Codringher, – ozvala sa napokon, – ktorého si mi kázal navštíviť, bol tvoj priateľ?

Zaklínačovi sa tvár ani nezachvela, ale Milva vedela, že okamžite pochopil.

– Nie. Nebol.

– To je dobre, – pokračovala uvoľnene, – lebo už nie je medzi živými. Zhorel spolu so svojím sídlom, zostal tam iba komín

a časť priečelia. Celý Dorian len tak bzučí od chýrov a klebiet. Jedni vravia, že ten Codrigher sa venoval čiernej mágii a varil vraj jedy, že sa spojil s diablom, a tak ho teda čertí oheň pohltil. Druhí vravia, že strkal nos aj prsty do nesprávnej škáry, ale že to mal vždy vo zvyku. A niekomu to nebolo celkom po chuti, tak ho teda normálne zamordoval a založil oheň, aby zničil všetky stopy. A ty si myslíš čo?

Nedočkala sa ani odpovede, ani prejavenej emócie na zosive-nej tvári. Ďalej teda podávala správu, no zlostného, arogantného tónu sa nevzdávala.

– Zaujímavé, že ten požiar aj Codrigherov skon sa udia-li akurát v prvý júlový nov, presne vtedy, keď aj ten galimatiáš na ostrove Thanedd. Celkom tak, ako keby si niekto domyslel, že práve Codrigher niečo o tom galimatiáši vie, a že by sa ho mohli pýtať na detaily. Ako keby mu chcel niekto zavčasu na veky vekov zavrieť papuľu, vytrhnúť jazyk. Čo na to povieš? Hm, vidím, že nič. Si naozaj málovravný! Tak ti to teda poviem ja: nebezpečné sú tie tvoje skutky, to tvoje špehovanie a vypytovanie. Možno by niekto okrem Coringherovej papule rád zapchal aj iné chlebarne a ušiská. Aspoň si to myslím.

– Odpusť mi, – ozval sa po chvíli. – Máš pravdu. Vystavil som ťa nebezpečenstvu. Bola to príliš riskantná úloha pre...

– Pre babu, čo? – Mykla hlavou, odhodila z pleca ešte stále mokré vlasy. – To si chcel povedať? Pozrime ho, gavaliera! Zapamätaj si, že aj keď si musím pri čúraní čupnúť, moja kazajka je podšitá vlkom, nie zajacom! Tchora zo mňa nerob, lebo ma nepoznáš!

– Poznám, – vyhlásil potichu a pokojne; ignoroval jej zlosť a zvýšený hlas. – Si Milva. Sprevádzaš do Brokilonu Veveričky, vieš s nimi prekĺznuť pomedzi hliadky. Viem, aká si odvážna. Ale ja som ťa ľahkomyselne a samoľúbo vystavil ne...

– Si somár! – prerušila ho ostro. – Staraj sa o seba, nie o mňa. Radšej si rob starosti o dievčatko!

Ironicky sa usmiala. Tentoraz sa výraz jeho tváre zmenil. Rozvážne mlčala, čakala na ďalšie otázky.

– Čo vieš? – spýtal sa napokon. – A od koho?

– Ty si mal Codringhera, – vyprskla a pyšne zdvihla hlavu, – ja mám zase vlastných známych. Takých, čo majú bystré oči aj uši.

– Hovor, Milva. Prosím ťa.

– Po tom zmätku na Thanedde, – spustila po chvíli, – to všade začalo vriieť. Všade sa rozbehla štvanica na zradcov. A predovšetkým na tých čarodejov, čo stáli za Nilfgaardom, ako aj na iných zapredancov. Zopár chytili. Iní zmizli ako kameň vo vode. Netreba veľmi špekulovať, kam asi ušli, pod čie krídla sa uchýlili. Nepoľovalo sa však len na zradcov a čarodejov. Pri vzbure na Thanedde rebelantským čarodejom pomohlo aj komando Veveričiek, ktoré viedol chýrny Faoltiarna. Stále ho hľadajú. Rozhlásili, že každého chyteného elfa treba dať na mučidlá a pýtať sa ho na Faoltiarnovo komando.

– Kto je to ten Faoltiarna?

– Elf, Scoia'tael. Už ide ľuďom poriadne na nervy. Vypísali naňho vysokú odmenu. Hľadajú aj nejakého nilfgaardskeho rytiera, čo bol tiež na Thanedde. A ešte...

– Vrav.

– *An'givre* sa vypytujú aj na zaklínača Geralta z Rivie. A na dievčatko menom Cirilla. Tých dvoch vraj treba chytiť živých. Pod trestom smrti majú všetci prikázané: obidvom týmto ani vlas na hlave neskriviť. Ha! Musíš byť pre nich naozaj vzácny, keď tak dbajú o tvoje zdravie...

Zmlkla, lebo si všimla, že sa mu z tváre vytratil ten neľudský pokoj. Pochopila, že napriek zvýšenému úsiliu mu nenahnala strach. Prinajmenšom nemal strach o vlastnú kožu. Nečakane sa zahanbila sama pred sebou.

– Nuž tá ich naháňačka je veru márna, – pokračovala ako si priateľskejšie, ale stále s mierne ironickým úsmevom. – Tu v Brokilone si v bezpečí. A dievča tiež živé nedostanú. Keď po-

prevracali ruiny tej magickej veže na Thanedde, tej, čo sa celá zrútila... Hej, čo ti je?

Zaklínač sa zapotácal a oprel sa o céder, sťažka dosadol na zem pri kmeni. Milva odskočila, vystrašená bledosťou jeho tváre.

– Aglais! Sirssa! Fauve! Ku mne, rýchlo! Do šlaka, asi sa chystá zamdlieť! Hej, ty!

– Prestaň... Nič mi nie je... Hovor. Chcem vedieť...

Milva zrazu pochopila.

– V zrúcaninách nič nenašli! – skríkla a cítila, že bledne aj ona. – Nič! Hoci obrátili každý kameň, ba pomáhali si aj mágiou, ale nenašli...

Zotrela si pot z čela a rukou zastavila pribiehajúce dryády. Chytila sediaceho zaklínača za plecia, nahla sa nad neho a jej dlhé, svetlé vlasy mu zahalili bledú tvár.

– Nesprávne si ma pochopil, – zopakovala rýchlo a len s námahou zhládúvala slová z množstva tých, čo sa jej tisli na jazyk. – Len to som chcela povedať, že... Pochopil si to naopak, lebo ja... Skade som mala vedieť, že ty až takto... toto som nechcela. Iba to, že dievča... že ju nenájdu, lebo zmizla bez stopy, ako tí čarodejníci... Odpusť mi.

Neodvetil. Pozeral sa kamsi bokom. Milva si zahryzla do pery a stisla päste.

– O tri dni odchádzam z Brokilonu, – ozvala sa celkom tiicho po dlhšom mlčaní. – Len čo z mesiaca ubudne a noci budú troška černejšie. Vrátim sa o desať dní, možno aj skôr. Hneď po Lammas, v prvých augustových dňoch. Netráp sa. Zem aj vodu poprevraciam, ale určite všetko zistím. Ak niekto niečo o tej slečne vie, dozvieš sa to aj ty.

– Ďakujem, Milva.

– Do desiatich dní... Gwynbleidd.

– Som Geralt, – natiahol k nej ruku. Bez zaváhania ju stisla. Veľmi silne.

– Som Maria Barringová.

Kývnutím hlavy a tieňom úsmevu jej poďakoval za úprimnosť; uvedomila si, že si ju váži.

– Buď opatrná, prosím ťa. Dávaj dobrý pozor, komu kladieš otázky.

– O mňa sa nestaraj.

– Tvoji informátori... Veríš im?

– Ja neverím nikomu.

– Zaklínač je v Brokilone. U dryád.

– To som si aj myslel! – Dijkstra si prekrižil ruky na hrudi.

– Som rád, že sa to potvrdilo.

Chvíľu mlčal. Lennep si oblizol pery. Čakal.

– Dobre, že sa to potvrdilo, – zopakoval šéf tajnej služby Re-danského kráľovstva zamyslene, ako keby trpel samovravou.

– Vždy je lepšie mať istotu. Ech, keby sa ešte ukázalo, že je s ním aj Yennefer... Nie je s ním čarodejnica, Lennep?

– Prosím? – zachvel sa špeh. – Nie, pán môj. Nie je. Čo rozkázate? Ak ho chcete živého, vylákam ho z Brokilonu. Ale ak je vám milší mŕtvy...

– Lennep, – Dijkstra upriamil na agenta chladné, bledomodré oči. – Nebuď až taký horlivý. V našom fachu sa prílišná horlivosť nikdy nevypláca. A vždy je podozrivá.

– Pán môj, – Lennep mierne zbledol. – Ja iba...

– Viem. Ty si sa iba pýtal. A ja ti vravím, nechaj zaklínača na pokoji.

– Ako prikázate. A čo s Milvou?

– Tej daj tiež pokoj. Zatiaľ.

– Rozkaz. Môžem už odísť?

– Môžeš.

Agent odišiel, opatrne a tichúčko za sebou zatvoril dubové dvere komnaty. Dijkstra dlho mlčal, zahľadený na mapy, listy,

udania, vyšetrovacie protokoly a rozsudky smrti, čo sa mu napopili na stole.

– Ori.

Tajomník zdvihol hlavu a odkašľal si. Čakal.

– Zaklínač je v Brokilone.

Ori Reuven si opäť odkašľal, inštinktívne nazrel pod stôl, na šéfovu nohu. Dijkstra si ten pohľad všimol.

– To je fakt. Toto mu nezabudnem, – zavrčal. – Dva týždne som kvôli nemu nemohol chodiť. Musel som sa pokoriť pred Filippou, prosiť o jej poondiate čary, lebo inak by som krivkal dodnes. Nuž, môžem si za to sám, zle som ho odhadol. Najhoršie je, že mu to teraz nemôžem odplatiť, nakopať ho do toho zaklínačského zadku! Sám nemám čas a svojich ľudí predsa nemôžem zneužívať na súkromné účely! Však nemôžem, povedz, Ori?

– Hmm, hm...

– Nehmkaj. Viem. Ach, do čerta, moc naozaj znamená pokušenie! Ako to človeka zvádza zneužiť ju! Ako ľahko sa človek zabudne, keď má moc! Ale keď sa zabudneš raz, potom to už nebude mať konca... Sedí Filippa Eilhart ešte stále v Montecalve?

– Áno.

– Vezmi si pero a kalamár. Nadiktujem ti pre ňu list. Píš... An-ciáša jeho, neviem sa sústrediť. Čo je to za odporný jakot, Ori? Čo sa to deje tam vonku?

– Študenti hádžu kamene na rezidenciu nilfgaardskeho vyslanca. Zaplatili sme im za to, ehm, hm, tak sa mi vidí.

– Aha. Dobre. Zatvor okno. Zajtra nech sa študenti vyberú obhadzovať pobočku banky trpaslíka Giancardiho. Odmietol mi poskytnúť hlásenie o kontakoch.

– Giancardi, hm, hm, nám poukázal značnú sumu na vojnový fond.

– Aha. Tak nech teda obhadzujú tie banky, čo nám nič nepoukázali.

– Všetky niečo dali.